

Tot és ara i res

Joan Vinyoli

Sunt lacrimae rerum

A Tamariu, a casa en Pere Patxei,
encomana un cremat, beurem a poc a poc
a l'hora que la mar s'agrisa.
Ploren les coses, plora el temps,
plora la vida no viscuda,
plora també la vida que hem viscut.
Sunt lacrimae rerum.

Ai, aquest "ai" és un bressol
de moltes hores en què sempre anàvem
pel vell sorral i vèiem l'ample mar
guspirejant parlant-nos en metàfores.
La dolencia de amor que no se cura
sino con la presencia y la figura.

Ara sóc una rata espantada que surt de la fosca
i corre a amagar-se en qualsevol forat.
Però quan em recordo dels amics que han mort
irremissiblement, els insubstituïbles,
em torno un gira-sol que puja d'un femer
i fa com un que parla amb entelada veu,
en una tarda càlida d'estiu,
davant el somriure dels morts que se li fan propers.

Ara tot d'una la tenora
ressona a Pals i contemplem les illes
i sempre dic, mirant la Torre de les Hores:
davant aquestes coses cal plorar.
Passa la tarda sobre els camps d'arròs
de l'Empordà xops d'aigua.

És tard, és hora de tornar a Begur
en l'autocar que ens deixarà a la plaça.
Anem al bar i prenguem l'aperitiu amb cloïsses
ben amanides amb llimona i pebre.
Cau la nit, la nit fantasmagòrica
del rei Begur que senyoreja el castell,
la nit dels fars i de les barques a l'encesa,
del cel altíssim estelat.
Tot giravolta com en un parc d'atraccions,
però tu i jo vivim al botó de la roda
on és imperceptible el moviment.

Són les cinc del matí. Tot dorm excepte els gavians

i les orenetes que xisclen, llançades.
Que l'estiu matusser no faci gaire mal.
Ajudem-nos els uns als altres
amb paciència, bon vi, moderació,
per no caure en el daltabaix.

Els arbres es clivellen,
els fruiters regalimen goma.